

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

REDIGERET AF

JOHANNE MEYER.

Nr. 25.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annonceer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 24. Juni 1894.

VII. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Politisk Modenhed.

Det er ret almindeligt at høre den Indvending mod Kvindernes politiske Valgret og Valgbarhed, at de mangler Modenhed til Deltagelse i det politiske Liv og derfor helst maa holde sig rolige inden Døre en Tid endnu. Det kan jo tage sig helt overlegent ud, saaledes paa en Prik at vide Besked med Kvindekønnets Udviklingsstade, og det er at haabe, at de samme Mennesker ogsaa vil være i Stand til at finde, naar Øjeblikket for Kvindens Modenhed i fornævnte Retning er kommen. Vi ser jo nemlig, at selv dumme og indskrænkede Mænd er modne til at øve baade politisk og kommunal Valgret, og det er derfor sørgeligt, næsten uhyggeligt som Kvinde at skulle sidde roligt med den Ervendelse, at end ikke til det Udviklingsstadium er Kvindekønnet endnu naaet. Og man ser jo ogsaa ikke blot i vor egen politiske Historie, men ogsaa fra andre Landes Politik, at der gøres Fejltagelser, endog temmelig iøjnefaldende Fejltagelser — maa det saa ikke være dobbelt nedbøjende at vide, at Kvinderne dog er endnu umodnere. Og er man først naaet saa vidt i Selverkendelse, da er det ogsaa naturligt, at man retter det Spørgsmaal til dem, der gjorde os opmærksomme paa vor Umodenhed, og som ved deres Modstand hindrede vor for tidlige Fremkomst paa den politiske Arena, hvorledes vi da skal naa til den politiske Modenhed og Udvikling, der kan stille os paa lige Fod med Millioner af Mænd, der uden at aflægge Modenhedsprøve for nogen Domstol over Valgret og er valgbare.

Der er nemlig dem, der mener, at den politiske Modenhed kun kan naas gennem Brugen af de politiske Rettigheder, og det ligger jo snublen nær at dele denne Op-

fattelse, som baade den sunde Fornuft og Erfaringen giver Medhold.

Men der maa jo være en anden Vej og en bedre Vej at vælge, siden man nægter os de politiske Rettigheder med den Motivering, at vi er for umodne til at stilles Side om Side med Mændene paa dette Omraade. (Sært nok er det, at denne vor „Umodenhed“ ikke er et formildende Moment, naar der er Tale om at dømme os efter Loven eller stille os under Lovens Krav.)

Men hvorfor viser man os saa ikke denne Vej? Vi vil naturligvis hellere end gerne „modnes“, udvides til et stedse rigere og rigere Virkefelt, at vore Evner og Kræfter kan stedse mere og mere komme Samfundet til Gode. Thi selv om vi erkender, at det kan være smaat nok med vor Udvikling i Sammenligning med Manden, saa mener vi dog at repræsentere en Arbejdskraft, der ogsaa var værd at tage med.

Det, vi forlanger, er altsaa, at man oplyser os om, hvorledes og hvor vi skal skaffe os den Modenhed og Udvikling, man kræver af os, før man vil give os lige Rettigheder med Mændene. Vi fristes ellers let til at antage, at man *ikke vil* — i det hele taget *aldrig* vil give os Borgerrettigheder, og at dette med vor Umodenhed kun er en Udflugt, hvormed man tilbageviser vore For-

Marie.

Hvad er Teosofien?

Det Spørgsmaal forekommer saa ofte, især siden Mrs. Annie Besant har talt her i København, saa vi tror, det vil være vore Læsere særdeles velkomment at gøre Bekendtskab med Teosofiens A. B. C. af H. S. Ward, paa Dansk ved b., der som Motto har: „Der gives ingen Religion højere end Sandhed.“

Teosofiens A. B. C.

Indledning.

Saa vel kristelig Kærlighed som almindelig Retfærdighed fordrer, at inden man afgiver Dom i et Tvistemaal, maa man høre begge Parter. Men de Mennesker, som fordømmer Teosofien — hvad enten de er eller kalder sig Kristne eller støtter sig til andre end religiøse Grunde — fordømmer den som Regel uhørt. Deres Dom vil dog have saare liden Betydning for selvtænkende Personer; thi det er indlysende, at et Vidnesbyrd, som afgives af nogle faa Hundreder Mennesker, i Almindelighed ansete for at være hæderlige og forstandige, og som har studeret Sagen og givet den deres Bifald, er af større Værdi end de Tusinders Mening, som ikke har studeret Emnet, og som siger, at det er „Djævelens Værk“ eller „lutter Vrøvl“.

Da jeg begyndte at undersøge Teosofien, erfarede jeg, hvor vanskeligt det var at erholde en simpel og letfattelig Fremstilling af dens Grundprinciper, og Teosofer sagde mig, at Selskabet i høj Grad savnede en simpel indledende Haandbog eller Pjece. Dette Savn søger jeg hermed at afhjælpe; thi skønt jeg ikke selv er Teosof, tror jeg, at Sandhedens Sag fremmes bedre ved en tro Fremstilling af Læren (selv om denne er falsk) end ved kritikløs Fordømmelse eller Bifald.

Det er umuligt for mig her at give blot tilnærmelsesvis et klart Begreb om Dybden og Skønheden af Teosofiens Lære; men hvis Læseren ønsker at undersøge denne nærmere, vil han sikkert finde den samme Imødekommenhed og Hjælp hos Medlemmerne af det teosofiske Samfund, som blev mig til Del.

„Mestre“ og Underværker.

Det antages almindeligvis, at Teosoferne søger at bevise Tilværelsen af „Visdoms-Mestre,*“) og af hemmelige Naturkræfter som Vidnesbyrd om Teosofiens Sandhed. Men denne Antagelse er næppe rigtig; thi skønt Teosoferne hævder Sandheden af deres Ud-

*) Sanskritordet Mahatma = Stor-Sjæl. En Adept af højeste Grad; en Mester i Kundskab om og Magt over kendte og ukendte Naturlove.